

NEDERLANDSE
ACADEMIE VOOR
EETSTOORNISSEN

Tim Offringa, ontvanger NAE Scholarship.

ICED 2024, een congres vol met contrasten, en ook met hoop en vertrouwen. – T.M. (Tim) Offringa, promovendus & AIOS bij LUMC Curium, afdeling Kinder- en jeugdpsychiatrie, Leids Universitair Medisch Centrum;

Geen andere plek was meer passend geweest dan New York voor een congres over eetstoornissen; een stad vol grote contrasten. Tussen de hoge gebouwen, waar een appartementje soms 5 miljoen dollar kost, bedelt een dakloze man. Mensen die zelf niks te besteden hebben, verwelkomen je bij de duurste winkels alsof je een koning bent en strompelen daarna in hun dure werkkleding de metrotrap af, op weg naar huis, terwijl ze hun hand nog even in een prullenbak steken voor het statiegeld.

Op het congres, met meer dan duizend deelnemers van over de hele wereld, zijn ook diverse contrasten zichtbaar, hoewel doorgaans in positieve zin. Er zijn verschillende lezingen die het grote belang van inclusiviteit in de zorg voor mensen met verschillende eetstoornissen onderstrepen; er is onder andere aandacht voor gender, afkomst, identiteit, en ook voor bij over- en ondergewicht passende zorgfaciliteiten. Een mooi streven, maar een star contrast met het feit dat veel landen geen universele gezondheidszorg bieden, en veel mensen zich de zorg dus überhaupt niet kunnen veroorloven. Het is gelukkig weer hoopgevend hoe er wordt gesproken over verschillende initiatieven om de grote groep mensen die lijden aan eetproblemen beter te kunnen bereiken en ondersteunen. Zo werd er bijvoorbeeld een plenaire sessie gewijd aan hoe eetstoornissen zich uiten en kunnen worden behandeld in verschillende culturen.

Verrassend was dat, in een land waar euthanasie en palliatie bij mentale gezondheidsproblematiek zeer controversiële onderwerpen zijn, daar uitgebreid podium aan werd gegeven. Nederland werd genoemd als bijzonder voorbeeld. Bij de plenaire sessie werd het bespreekbaar maken van palliatief handelen met applaus aangemoedigd, nu uit onderzoek blijkt dat het soms juist helend werkt. Bij de kleinschaligere sessie waar specifiek euthanasie werd besproken, meldden zich ook zo'n 50 internationale bezoekers. Geen kleine aangelegenheid, aangezien deze lezing de 3 voorgaande jaren was afgewezen.

Zelf mocht ik twee van mijn projecten presenteren (LUMC Curium - o.s.v. dr. Laura Nooteboom en prof. dr. Robert Vermeiren). Ten eerste sprak ik over de resultaten van mijn kwalitatieve onderzoek aan de hand van interviews met 23 behandelaren, over de impact die zij ervaren van het aanbieden van gedwongen sondevoeding voor jongeren met anorexia nervosa. Het blijkt dat dwangsondevoeding niet alleen traumatisch is voor jongeren, maar ook behandelaren er zwaar onder kunnen leiden. Het roept op om de werkwijze voor dwangvoeding te kaderen, zodat behandelaren beter hun eigen grenzen kunnen bewaken. Daarnaast presenteerde ik over kwalitatief onderzoek aan de hand van interviews met 11 jongeren die dwangvoeding hebben ervaren. Hieruit blijkt dat de sociale interactie tussen jongeren met eetstoornissen, zoals bekend, niet alleen leiden tot competitie en ziekteverslechtering, maar ook een belangrijke bron zijn van motivatie voor herstel. Wellicht dat ervaringsdeskundigen een belangrijkere rol kunnen krijgen om jongeren met eetstoornissen te helpen om hun weg te vinden tussen de veelheid aan negativiteit, om zo juist motivatie, hoop en vertrouwen in de toekomst te kunnen vinden. Ik hoop

dat mijn onderzoeken in het komende jaar gepubliceerd zullen worden en kunnen bijdragen aan de praktische werkwijzen.

Het was inspirerend om de passie te zien onder alle congresbezoekers, die zich inzetten om de beperkingen die de wetenschap en praktijk kent met betrekking tot de herkenning, erkenning en behandeling van mensen met eetstoornissen te verbeteren. Dit is dan ook de belangrijkste boodschap die ik meeneem uit New York: We realiseren ons dat we nog niet alles weten en kunnen, maar samen zijn we sterker dan we denken!